

UNA HABITACIÓ AMB VISTES

Quan va entrar per la porta de la nova casa, Josep Maria aixecà la barbeta, es quedà parat i feu una profunda i llarga inspiració. Automàticament, tot un conjunt de fragàncies entraren per les seves fosses nassals i inundaren cada racó dels seus pulmons, òrgans, cèl·lules...L'entrada, el passadís, les habitacions, la cuina amb el menjar a mig fer, el jardí amb les seves flors...Totes les fragàncies de la vivenda es barrejaren envoltant l'aire i entrant dins el cos del nostre home fent-li sentir un conjunt de sensacions indescriptibles, i el mes curiós de tot, fent-li veure sense tenir vista.

Quedar-s'hi cec havia suposat un gran canvi en la seva vida. La malaltia a la qual hagué de fer front, una degeneració de retina progressiva causada encara no sap perquè, li trastocà tots els seus plans vitals.

Tot començà amb un punt negre davant els seus ulls, i de seguida un pensament. Tumor...aquella paraula maleïda que tanta por li havia fet durant la seva vida. Per sort, un seguit de proves descartaren aquell mal lleig, tal com l'avi l'anomenava. Per contra, però, li portaren la notícia d'una malaltia visual degenerativa que el deixaria cec en uns quants mesos.

Primer el punt negre es feu més gros. Després vingué la vista borrosa, i a continuació, la pèrdua total de vista en un ull. La seva fortalesa i potser també la por l'empenyeren a lluitar amb totes les seves forces per aguantar l'altre ull que li quedava, però poc pogué fer...De cop i volta, al cap d'uns quants mesos de veure aquell punt negre, la foscor total.

La immensitat. Un espai fosc, infinit, s'hi aferrava al seu davant sense escapatori possible. Un conjunt de sensacions vertiginoses que el feren caure per dies, per setmanes, en les temudes garres de l'ansietat i la depressió. Llargs nits on solament els somnis difuminats l'allunyaven per unes poques hores de la realitat més crua. Una realitat que tornava a impactar els seus pensaments en obrir els ulls pel matí i continuar endinsat dins aquell gran penya-segat fosc i opac que el martiritzava cada matí.

Per sort, el nostre amic era una persona forta, provinent d'una família on les penalitats d'una guerra, un exili i moltes morts fatídiques havien deixat l'empremta de la valentia. Josep Maria havia sortit endavant amb esforç i ajuda dels seus, i avui era una persona nova, conservant l'essència del passat però amb una ment prou ferma que l'espentejava a recórrer amb seguretat cada racó d'aquella nova vivenda.

La casa era feta a la seva mida, i gràcies a l'herència familiar havien pogut dotar-la amb totes les comoditats possibles. Josep Maria es sentiria a gust allí dintre. Amb passa ferma i segura, anava caminant per tots els racons de l'habitatge notant un cúmul de sensacions. Olorava, tocava, sentia...Com més avançava, una idea més clara i nítida es feia de cada part de la vivenda. El seu cervell visualitzava tots els racons, mobles, parets, passadissos i guardava aquelles imatges a bon recapte. En gairebé uns pocs minuts, es feu una idea completa i real de la que seria la seva nova casa. I això li provocà una gran satisfacció. Per fi havia sortit d'aquell maleït pis en el qual malvivien ell i la seva família, i podria gaudir d'una bona maduresa sense haver de patir humitats ni parets a punt d'enderrocar-se.

Tot anava bé, però, fins que va passar per davant l'habitació que estava destinada, segons la seva dona, a servir de magatzem per les coses que no farien servir. Estava situada gairebé al final del passadís, ben just al costat de la porta del jardí. Josep Maria havia desenvolupat una intuïció o un sisè sentit amb els anys molt gran, cosa que li havia portat no pocs problemes i també salvat de més d'una situació o persona indesitjable. Aquella intuïció de la qual gaudia el nostre home, va fer que al passar per davant de la porta del magatzem o traster se li posés la pell de gallina i un quelcom estrany li entrés per tot el cos. No sabia ben bé que era, però no li agradava.

-Mònica- digué de seguida a la seva dona-. Aquesta habitació no m'agrada. Tinc una sensació rara- .

-Va, va! No comencis tu ara!. Ja estàs igual que sempre. T'he dit mil vegades que no "miris" ni escoltis tants programes de misteris. Que et faran tornar mig boig, Josep!- li etzibà la seva dona.

-Que no...que no sé que és, però em fa mala espina...

La seva dona, la Mònica, acostumada als seus pensaments estranys, no li va fer ni cas, i seguí amb les seves feines. La mudança encara estava a mitges, i les caixes plenes de material no s'obrien soles.

Josep Maria, però, no es quedà gaire tranquil, i fent un gest altiu amb la barbeta, amb cert aire d'indignació, donà mitja volta i deixà de recórrer la casa. Ja gairebé l'havia vist tota, però la sensació que li produí l'habitació dels trastos li llevà les ganes de seguir amb la ruta.

El dia passà amb total normalitat. La novetat de la casa ocupava quasi el total de la conversa familiar, i tant en Josep, com la seva dona i els seus dos fills adolescents es mostraven encantats de la seva nova situació. Tot i això, però, en la ment de Josep s'havia format un núvol. Un núvol fosc carregat d'un únic pensament. L'habitació dels trastos... Aquest núvol, com una tempesta tropical, anava alimentant-se de més pensaments a mesura que passaven les hores, i anava creixent, fins a transformar-se gairebé en una tempesta que sacsejaria, del tot, la ment del nostre protagonista.

Es ben sabut que quan hom perd un sentit o li disminueix la capacitat d'aquest considerablement, desenvolupa els altres en gran mesura. Normalment en desenvolupa algun dels altres. Tot i això, alguns cops creix en la persona afectada un rar sentit de la intuïció, que fa que es notin certs aspectes i situacions que sovint passen inadvertides per a la resta de mortals. I vet aquí que es precisament això el que li va passar al nostre protagonista. Després de perdre la vista, va desenvolupar en gran mesura el sentit de l'olfacte, però a la vegada se li va despertar en la seva persona un curiós sentit de la intuïció. Un conjunt de sensacions, difícils d'explicar, que sovint experimentava i a les quals va aprendre a fer-n'hi cas. Aquestes intuïcions el salvaren més d'un cop d'incidents desagradables i perillosos, com un episodi de violència excessiva que es va lliurar de sofrir perquè la seva intuïció el va alertar que un grup de persones no era ben bé el que semblaven ser.

Amb tot, aquesta facultat paranormal desenvolupada el va alertar ben de seguida tan aviat va passar per davant de l'habitació traster, i fou aquesta facultat el que a partir d'aquell maleït moment no el deixaria descansar ni un minut de la seva existència. El sentiment d'intriga i misteri l'anava torturant poc a poc dins el seu cervell, i es negava per moments a fer-li cas. La por l'aturava en qualsevol decisió al respecte, i el que en un principi va ser només una breu curiositat es convertiria poc a poc en el centre universal de la seva realitat.

Al cap d'un parell de dies d'haver-s'hi instal·lat en la nova vivenda, una nit calorosa d'aquell estiu Josep Maria no podia dormir. Ben cert que feia calor i xafogor, però el que en veritat no el deixava descansar era l'habitació. No havia encara gosat entrar-hi, i aquella nit, ja no pogué resistir més. A les dues de la matinada, i després de donar mil i una voltes i tindre més d'una paraula amb la seva dona, s'aixecà del llit. Tenia les mans plenes de suor. Una suor gelada impròpia d'una nit com aquella però pròpia de un sentiment agut de por. Por al desconegut, a la incertesa...Amb passos curts i amb la inseguretat pròpia dels primers dies de ceguesa que ja havia deixat enrere feia anys, avança lentament pel passadís, palpant cada centímetre de les parets amb aquelles mans humides per a guiar-se fins al davant d'aquella estranya porta.

Saber que es trobava al davant de l'habitació no li va resultar gens difícil, ja que només al cap d'un parell de segons de ser-hi allí al davant, un calfred li remogué tot el seu cos. Aquella intuïció es transformà en una sensació ben curiosa. Havia deixat enrere la por, ja no suava ni gairebé tremolava com feia uns minuts mentre caminava pel passadís. Ara el seu estat d'ànim era d'una tranquil·litat tensa.

En un principi i com feia sovint davant d'algun lloc o paisatge desconegut, feu una llarga inspiració i intentar captar l'olor i l'essència olfactiva de l'ambient. Malgrat concentrar-s'hi una bona estona, ho feu en va. Res, l'habitació no olorava a res, cosa que li resultà ben estranya. Sempre notava alguna tipus de fragància, ja fou en un lloc ben obert o en la cambra més ínfima, però aquesta vegada no. Potser fou degut als nervis i a la tensió de feia uns minuts, però res...no olorava a res, cosa que el desconcertà.

Tot i això Josep Maria no es va fer enrere, i continua decidit a saber el perquè de tot aquell conjunt de sentiments que li despertava aquella cambra. Amb decisió i amb fermesa, es decidí a entrar-hi, i fou llavors quan va fer una cosa ben estranya. Al entrar-hi, com qui no vol la cosa, i sent un acte reflex totalment subconscient, va pitjar l'interruptor del llum per encendre'l. No ho feia de fa anys, ja que, evidentment, no li feia falta tenir llum sent cec, però aquesta vegada, encara no sap perquè, pitjà el botó...

El crit es va sentir gairebé al llarg de tot el carrer. Un crit esfereïdor, anguniós, que despertà de seguida tota la seva família. Aquests, la Mònica i els seus dos fills, encara adormits per les hores de la nit en que es trobaven, van saltar de seguida dels seus llits i es van dirigir ràpidament cap al lloc on es trobava Josep Maria, que tret completament de si, extasiat, continuava cridant com un porc en plena matança, i no hi havia forma de fer-lo parar.

-Puc veure-hi!!! Hi veig!!!!- va esbotzar de sobte el nostre home.

Els seus dos fills, es miraren estranyats i amb cara d'incrèduls. Es pensaven que el seu pare s'havia tornat boig. La Mònica en un principi també s'ho pensava. Ella era ben conscient que el seu home mai tornaria a veure-hi, ja que una retina danyada, al contrari d'una còrnia per exemple, era inoperable i no es podia regenerar amb cap tractament. De totes formes, aquest pensament li va durar ben poc a la dona, ja que aviat es va adonar d'un fet inusual i paradigmàtic: Josep Maria, extasiat i fora de si, mentre cridava que podia veure, l'estava mirant fixament als ulls, cosa que no havia fet des de feia vuit anys i mig...

Els minuts següents van ser d'absoluta incertesa. Fins que no es va anar calmant, Josep Maria es trobava en un estat màxim d'eufòria, en una espècie de estat catatònic que l'impedia raonar i mantenir una conversa amb els seus. Aquests, immersos en la bogeria transitòria, es veren engolits per aquest estat, i no saberen reaccionar. Només abraçades. Joia i alegria que els feren oblidar, per uns segons, tota la seva existència habitual.

Fou al cap d'una estona però quan Josep tornà al seu estat natural de persona calmada i analítica, i dintre de l'emoció que li comportava el fet d'haver recuperat la vista, es posà a recordar tot el que havia fet i intentar raonar de forma lògica, el perquè de tot plegat. Amb tot, però, no hi havia resposta possible. Ni la Mònica s'hi avenia. Els metges havien dit ben clarament que una retina danyada era prou més que irrecuperable, cosa que treia cap possibilitat a l'explicació raonable que tots buscaven.

El nostre home, davant la incertesa que li suposava no trobar una resposta al fet, intentà aprofitar el moment màgic en el qual es trobava i es disposà a sortir fora de l'habitació per recórrer la casa i dirigir-se cap al jardí, on volia veure, amb la il·lusió d'un nen, les estrelles, el cel nocturn. Feia anys que cada nit, quan s'estirava al llit, li venia un únic pensament. Un dia, una nit, s'alçaria per la nit i veuria un cel nocturn tan estrellat que l'ompliria de satisfacció. Recobriria la vista, per segons, per minuts, però veuria les constel·lacions. Somiava, quasi despert, que allargava un braç, la mà, i amb la punta dels dits tocava les estrelles, i els dibuixos que formaven, com si fossin part d'un escenari que es trobés al seu davant.

Ja havien deixat les abraçades i l'alegria de part, i el relaxament provocat per la baixada de l'adrenalina inicials va fer que en Josep Maria surtís en busca del seu anhel. Fou, però, al creuar la porta, quan s'endugué la segona sorpresa de la nit. Acte seguit de sortir de l'habitació, les tenebres ocuparen una altra vegada tot l'espai que s'estenia al seu davant. Sí, Josep Maria, en sortir de l'habitació, havia perdut un altre cop la vista.

Aquest cop no hi hagué crit. No hi hagué terror. Ni tan sols una lleugera impressió. Era com si ja esperés aquell esdeveniment. L'alegria li havia durat ben poc, i havia intentat aprofitar-la, però el destí havia jugat amb ell. Només un petit tast de vida, només una petita mostra de llum. No esperava res més.

Decebut, tornà palpant cap a l'habitació on la seva dona encara no li havia donat temps a sortir. Necessitava per moments una abraçada que el fes tornar a la realitat més crua. Allò només havia sigut un somni real, però un somni. I fou llavors, al entrar un altre cop a l'habitació quan s'adonà de tot. Un altre cop, en creuar el llindar de la porta va recuperar la vista. L'abisme negre deixà pas a la barreja de colors, a les formes, a les textures, als ulls de la seva dona i fills...

Ara ho entenia tot. Sense entendre-ho ben clar, perquè aquell fet ultrapassava tota raó possible, però ho entenia. Era l'habitació. Aquella cambra, la que el primer dia li havia fet entrar calfreds quan va passar per davant seu, tenia la peculiaritat de tornar-li la vista.

Per moments, una sensació de vertigen insuportable li vingué a sobre. El seu cervell no podia processar aquella informació tan ràpidament. Una ment analítica i freda com la seva no entenia com un fet absolutament extraordinari i màgic, fora de qualsevol explicació lògica, fos real.

Els dies que passaren a continuació foren un calvari per Josep Maria. Cada cop que sortia de l'estança tornava a perdre la vista, per la qual cosa va decidir romandre indefinidament allí dintre. Immers en un període de reflexió profunda, no entengué a endevinar quin poder sobrenatural feia que aquella cambra tingués el do de curar-li la malaltia. Per mes que pensava i pensava, assegut en una vella cadira tot el dia allí dintre, no trobava la resposta.

Al final, cansat de pensar i no trobar el que buscava, va deixar de banda qualsevol pensament i es disposà a gaudir de la seva nova situació. Per primer cop en molts anys podia tornar a veure-hi perfectament. Assegut tranquil·lament en aquella cadira, dintre una habitació destinada a ser un traster sense cap finestra oberta al món, veia com la seva família anava passant una i altra vegada per davant seu. No foren poques les visites que tingué aquells dies. Familiars, amics, fins i tot personalitats científiques i polítiques, periodistes, estudiants de fets paranormals, gent que senzillament no tenia res a fer s'afanyaven en observar un cas com aquell. Un home, cec des de feia anys, podria tornar a veure-hi. Solament, però, ho podia fer si romania dins una habitació concreta d'una casa que havia comprat feia poc. Si hi sortia de l'habitable, tornava a perdre la vista. Per aquesta raó, aquell traster s'havia transformat en la seva casa particular. Hi havia instal·lat un llit i fins i tot un televisor per a que pogués veure el món. Sovint Josep Maria es sentia com Floquet de Neu. Aquell goril·la famós que tothom mirava rere un vidre i que es passava hores i hores en una cambra a mode d'exposició.

La notícia va saltar de diari en diari. Es feren especials de televisió. Investigacions, debats...La maquinària mediàtica es posà en marxa a tot tren. Tot i això, però, ja es ben sabut que aquesta dura ben poc, i la novetat poc tardà en fer-se antiguitat. Tota la fama que en Josep Maria havia adquirit gairebé a nivell mundial havia durat poc més que dues setmanes, les que tardà en aparèixer un nou personatge extraordinari en les pantalles de tot arreu. Ben aviat s'acabaren les entrevistes i els reportatges. Aquells dies de joia i alegria, en els quals Josep Maria havia deixat de ser un "ningú" per convertir-se en un "algú" havien passat a millor vida.

Fou així que el nostre home es va veure un altre cop en el mateix lloc del principi de la seva aventura. Assegut en una vella cadira, dins un traster, mirant com la seva dona camina amunt i avall del passadís fent les feines de casa i com els seus fills entren i surten de casa dient un senzill “ hola papa” quan passen per davant d’aquella cel·la màgica. La costum havia fer que tothom veiés com a normal aquella situació, i el que al principi era un fet absolutament extraordinari, havia passat a ser una situació del tot normal. La família fent la seva vida i ell mirant assegut, sense poder participar-hi.

Vet-ho aquí, però, que Josep Maria, al cap d’uns dies de reflexió, certa nit es va alçar del llit, va agafar el seu vell bastó de cec i va caminar cap al llindar de la porta. Va pitjar l’interruptor del llum i va sortir cap al passadís per olorar les estrelles...